

1451), nebo že jeho právní účinnost byla zastavena. Ze skutečností těch dalo by se nejvýše vyvozovati, že důvody exekučního titulu, které se zevrubně obíraly dostatečností náhradního bytu a zejména jeho suchostí, neodpovídají již skutečnosti, ale tím nárok samotný nijak nebyl dotčen a nájemní poměr, který byl dnem 28. února 1926 zrušen, nijak nebyl obnoven. Zdráhá-li se vlastník domu, v němž jest náhradní byt, přijati žalobce za nájemníka, jde jen o závalu týkající se výkonu exekuce k vydobytí nároku, jež má nynější žalobce plniti toliko na vzájemné plnění, jež se má státi z ruky do ruky, což již první soud správně vystihl. Tím není bráněno ani povolení exekuce (§ 8 ex. ř.), tím méně jest jím zrušen nebo zastaven nárok. Nejvýše mohl by tím býti zavdán podnět k návrhu na odložení exekuce (§ 42 čís. 4 ex. ř.). Dodati jest ještě toto: Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno výpovědní usnesení prvního soudu, není podle Šu 4 (5) zák. o ochr. náj. dalšího opravného prostředku. Oba soudy obíraly se ve výpovědním řízení — jak již řečeno — zevrubně postačitelností náhradního bytu a jeho způsobilostí k obývání na podkladě znaleckého posudku soudního znalce a rekursní soud nepřipustil jiného znalce. Kdyby bylo dovoleno napadati toto usnesení pod rouškou námitek podle Šu 35 ex. ř. a dovolávati se jiného znaleckého posudku k důkazu, že byt není k obývání způsobilým, bylo by to jen obcházením předpisu Šu 4 (5) zák. o ochr. náj. Tím méně je to možno v tomto případě, kdy usnesení o výpovědi vydáno bylo dne 10. února 1926 na podkladě posudku soudního znalce ze dne 9. ledna 1926, kdy usnesení rekursního soudu vydáno bylo až dne 25. února 1926 a kdy znalecký posudek žalobcem předložený byl vydán již dne 5. března 1926, tedy v době velice krátké po skončení výpovědního řízení. Jest proto pochopitelno, že se žalobce velmi opatrně vyhýbal tomu, aby blíže označil onu »poslední dobu«, kdy prý vlhkost bytu nastala.

Čís. 6254.

Podání stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu do rozhodnutí nejvyššího správního úřadu, jímž byly zamítnuty námitky proti exekuci (§ 35, druhý odstavec, ex. ř.), není důvodem k odkladu exekuce.

Složení vyjevovací přísahy nemá v zápětí újmu dlužníka podle Šu 44, první odstavec ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. září 1926, R I 773/26.)

Soud první stolice odložil řízení podle Šu 47 ex. ř. až do rozhodnutí o stížnosti, již podal dlužník k nejvyššímu správnímu soudu do zamítnutí námitek proti exekuci ministerstvem obchodu. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce. Důvody: Podání stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu, která exekuce nestaví, není důvodem pro odklad vyjevovacího řízení dle § 42 čís. 5 ex. ř., jenž je nepřipustným vzhledem k předpisu § 44 ex. ř., ježto v řízení tom lze pokračovati, aniž by s tím pro dlužníka spojeno bylo nebezpečení majetkové újmy

nenahraditelné. Vykonání vyjevovací přísahy není s to, by majetkové poměry povinné strany nějak ohrozilo, pročez odklad řízení dle § 47 ex. ř. nelze pro nedostatek náležitostí § 44 první odstavec ex. ř. povolit ani tehdy, kdyby tu byl některý z důvodů § 42 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel marně snaží se doličiti jednak, že jsou tu podmínky § 42 ex. ř., za nichž lze povolit odklad exekuce, jednak, že není tu okolností vylučujících povolení odkladu podle § 44 ex. ř. V onom směru míní, že, když podal proti rozhodnutí ministerstva obchodu, jímž byly zamítnuty jeho námitky podané dle § 35 druhý odstavec ex. ř. proti vy-
máhanému nároku, stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, není o námitkách ještě právoplatně rozhodnuto, a že proto trvá dosud důvod pro odklad exekuce dle § 42 čís. 5 ex. ř. Stěžovatel přehlíží, že stížnost k nejvyššímu správnímu soudu jest mimořádným opravným prostředkem, který podle §u 17 zákona o správním soudě z 22. října 1875, čís. 36/1876 ř. z. nemá právního odkládacího účinku, a může býti jenom pro správní úřad důvodem, by účinnost napadeného rozhodnutí stavil až do rozhodnutí správního soudu. S hlediska § 42 čís. 5 ex. ř. nutno pokládati námitky rozhodnutím nejvyššího správního úřadu za vyřízeny a odbyty. V druhém směru jest sice pravda, že § 44 ex. ř. připouští odklad exekuce nejenom v případě nebezpečí nenahraditelné majetkové újmy, nýbrž i újmy těžko nahraditelné, leč složení vyjevovací přísahy nemůže způsobiti dlužníku ani té ani oné újmy, neboť nenastane jím v majetku dlužníkově vůbec žádná změna, tedy ani změna škodlivá. Není správným, že by vyjevovací přísaha znamenala pro stěžovatele prozrazení jeho obchodních tajemství, neboť jejím účelem a předmětem není zjištění stavu dlužníkovy obchodu, nýbrž jeho postižitelný majetek, ten pak nelze u řádného obchodníka pokládati za obchodní tajemství.

Čís. 6255.

Dopravní řád železniční.

»Vadným naložením« ve smyslu §u 86(1) čís. 3 žel. dopr. ř. jest též naložení do vadného, k bezpečné dopravě zboží se nehodícího vozu. Odesílateli nejsou tu zákonem uloženy odborné vědomosti a zkušenosti, nýbrž se vyžaduje na něm pouze taková pečlivost, jakou lze požadovati při nakládání od každého řádného obchodníka.

(Rozh. ze dne 9. září 1926, Rv I 28/26.)

Žalobce odeslal drahou vagon zboží, jež sám naložil. Za dopravy vnikla do vagonu za prudkého deště voda, jež zboží poškodila. Žalobu proti dráze o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.